

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne lige sige til fru Peschardt: Jeg nærer ingen illusioner om, at folk hverken fra svensk side tager til Danmark eller fra Danmark tager til Sverige og betaler en dyr billet over broen udelukkende for at handle. Jeg regner med, at de tager det som en oplevelsestur, hvor de så samtidig får det gode med, at de kan handle. Det er jeg slet ikke i tvivl om.

Og i øvrigt hørte jeg under Nordisk Råds session sidste år, jeg tror, det var den svenske handelsminister, som netop diskuterede brotaksterne med vores samordningsministere; der syntes jeg, at bølgerne gik højt. Den svenske minister så netop gerne brotaksterne lavere.

Det kunne jo være, at hvis man havde lavere takster, så ville provenuet blive det samme, fordi der kom mere færdsel mellem de to lande.

Jette Gottlieb (EL):

Med de prioriteringer, der er lagt op til ministerens redegørelse, er der i store træk lagt op til business as usual. Og for så vidt kan det være udmærket, men det rækker jo ikke.

Så ville jeg som sædvanlig kritisere, at søjleopdelingen giver en amputeret debat, og at kultur er noget, man har i Norden, at økonomien hører til i Europa, mens miljøet er noget, man så har eller ikke har især i nærområderne. En politik, der blandt andet fører til, at når man snakker energipolitik, ja, så ender man med at finde de løsninger, der betyder, at man åbner for at handle med CO₂-kvoter med nærområderne med den sikre, men meget farlige såkaldte gevinst, at vi så ikke behøver at gøre noget som helst selv for at sikre og begrænse vores CO₂-griseri i energiproduktionen i Danmark. Og jeg ville som sædvanlig kritisere, at Europaudvalget fortsat eller måske endda i stigende grad arbejder, som om Europa og EU er det samme.

Men lad nu det ligge. Det er en logisk konsekvens af den måde, vores arbejde er opdelt på. Man kan så selvfølgelig håbe, at styrkelsen af partigrupperne kan føre i en modsat retning.

I stedet vil jeg så især knytte an til de afsluttende bemærkninger, som samarbejdsministeren havde. Jeg synes, at samarbejdsministeren har ret i, at der er behov for en debat om form og indhold i det nordiske samarbejde. Det har der været hvert år, men med ændringerne især på den internationale arena, ja, så bliver det mere og mere åbenlyst, at diskussionen må intensiveres. Og derfor er det velkomment, at der

nu bliver nedsat en viis gruppe, der skal komme med et udspil. Det vigtigste er dog, at det ikke fratager os ansvaret fra at komme med input dertil.

Der er vel egentlig to linjer, der kunne tegne sig i sådan en diskussion. Går man ind for et mere forpligtende samarbejde mellem de nordiske lande på større eller mindre områder – det kunne f.eks. være, lad os sige et nordisk-økonomisk fællesmarked, hvor vi aktivt arbejder for at binde landene stærkere sammen økonomisk og arbejdsmarkedsmæssigt og infrastrukturelt – eller Norden som en udenrigspolitisk eller militærpolitisk blok, vi ser for os som et alternativ til NATO og EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik? Eller er det en fælles nordisk forpligtende miljøpolitik eller arbejdsmiljøpolitik, vi snakker om?

Er det nogle af de mere bløde modeller, der i virkeligheden er sagen: Det nordiske samarbejde som en tænketank, hvor nordboere kan inspirere hinanden inden for områder som kultur og undervisning, forskning, miljø, økologi, socialpolitik og arbejdsmarked og sådan nogle ting? Eller Norden som eksempel i international politik, når det gælder selvstyrende områder, beskyttelse af svage grupper, mindretalsrettigheder og den slags? Eller Norden som et eksempel på ligeværdig og grænseoverskridende samarbejde baseret på mellemstatslige aftaler – for mig at se en modsætning til EU's forordninger og direktiver? Eller skulle det være Norden som eksempel på den samarbejdende arbejdsmarkedsmodel, hele aftalesystemet?

Jeg er ikke så meget i tvivl om, at det især er i den mere bløde model, hvor de fleste vil se betydningen af det nordiske samarbejde. Men det betyder jo også, at der er en række områder, som burde være genstand for en øget indholdsmæssig debat i Nordisk Råd.

Et par eksempler på en aktiv og fremadrettet politik i den retning kunne være, at vi f.eks. lægger op til, at Norden skal være fortalere for international lov og ret, at vi lægger ud med, at FN-Pagten skal overholdes, også af USA, at Sikkerhedsrådsresolutioner skal opfyldes, også af Israel, at Norden skal arbejde for at fjerne sølvtæppet i Europa, skellet mellem EU-landene og de ansøgerlande, som eventuelt vil blive lukket ind, og som nogle gerne vil have med i EU på den ene side og så de resterende centrale og østeuropæiske lande på den anden side, at Norden medvirker til, at Europa bliver et helt Europa og ikke et delt, eller at Norden skulle